

[Pia Gjellerup]

bejde, de tre faggrupper – hvad det rent faktisk er, de synes. I denne sammenhæng tror jeg, at dette »kan give oplysninger« er et »kan«, som vil give os utrolig mange problemer, hvis det bliver gennemført.

Jeg kan desværre ikke yderligere kommentere advokatselskaber. Jeg vil meget gerne med mine særlige forudsætninger, som justitsministeren peger på, gøre det, men vi bliver næsten nødt til at gøre det i artikelform i stedet for fra Folketingets talerstol.

Carsten Andersen (SF):

Da vores partis ordfører er blevet optaget af andre fængslende opgaver, skal jeg svare på hans vegne i anden omgang.

Jeg synes, at det er underligt at skyde SF i skoene, at SF er modstander af SSP-samarbejde. Vi er faktisk det eneste parti, som har lagt et konkret forslag på bordet til en åben diskussion om og en undersøgelse af, hvordan man kan styrke den sociale og den skolemæssige side i SSP-samarbejdet og nedtone P'et i SSP-samarbejdet. Vi er gået konstruktivt ind i denne debat og er kommet med nogle forslag. Ikke engang justitsministeren er kommet med et forslag om, hvordan SSP-samarbejdet skal fungere; der kommer kun denne hybrid om lige nøjagtigt at tage tavshedsbestemmelsen ud.

Men det er karakteristisk, at når man diskuterer med justitsfolk, bliver man skudt i skoene, hver gang man kritiserer den måde, som det kører på, at man bare er imod. Vi er ikke imod, men vi ønsker, at det bliver lavet bedre. Det er det, der er vores udgangspunkt.

Vi mener, at man udmærket godt kan håndtere problemerne i sammenhæng i familierne og omkring de unge, og det mener vi også bliver gjort i kommunerne rundt omkring. Og »i sammenhæng« betyder ikke, at man skal lade samarbejdet svæve ud. Jeg skal senere i dag komme nærmere ind på, hvordan vi ser på de her ting.

Ministeren siger – og jeg har ladet mig fortælle, at det, man kan sige fra denne talerstol, kan man ikke blive hængt særlig meget op på siden hen – at der ikke er fare for at komme i fedtefadet med de oplysninger, der bliver overleveret til politiet. Hvordan vil ministeren konkretisere over for politiet, at de oplysninger, som man modtager i forbindelse med SSP-samarbejdet, ikke må anvendes i andet øjemed end lige præcis til forebyggende arbejde?

På hr. Leif Hermanns spørgsmål om, hvorfor man ikke kan benytte de eksisterende regler, henviser justitsministeren til side 10. Jeg mener altså, at det, justitsministeren må henviser til, er bistandslovens § 19, hvorefter socialministeren kan fastsætte regler om personer, der udfører offentlig tjeneste osv., og så kan socialministeren udarbejde en bekendtgørelse. Det er da også sket; den hedder nr. 889 af 11. december 1986, som der står i forslaget. Her er jo præcist beskrevet et samarbejde mellem de sociale udvalg og politiet i sager, hvor politiet er kommet under vejr med ting, som det mener skal videregives til de sociale udvalg. Det er at vildlede, når justitsministeren siger, at politiet ikke kan give de sociale myndigheder oplysninger om børn og unge, som det mener har behov for bistand.

Man ser også i bemærkningerne til forslaget, hvordan justitsministeren fordrejer det samarbejde. I forslaget står der faktisk, at efter § 19 skal man underrette de sociale myndigheder, såfremt man får kendskab til en person, der skønnes at have behov for det. Det ændrer justitsministeren til, at der er tale om, at barnet eller den unge er særlig udsat. Det er den fordrejning, der sker, og jeg vil godt bede justitsministeren om at kommentere, hvorfor man ikke bare kan benytte de mere vide regler.

Justitsministeren (Engell):

Til fru Pia Gjellerups betragtninger om, hvor man burde anbringe dette spørgsmål lovgivningsmæssigt – og fru Pia Gjellerup pegede på, at det kunne være i forvaltningsloven – må jeg sige, at forvaltningsloven jo gælder generelt for hele forvaltningen, og det vil sige for alle myndigheder og for alle typer af sager. Hvis man ønsker at ændre retstilstanden på særlige områder, bør det naturligvis også ske i en særlovgivning og ikke i forvaltningsloven. Det er øvrigt den fremgangsmåde, der også anvendes på andre områder, og som naturligt også er anvendt i denne sammenhæng.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes, at både fru Pia Gjellerup og hr. Carsten Andersen i høj grad overser, at dette samarbejde jo hviler på en høj grad af frivillighed. Jeg må da også understrege, at hvis der sker en videregivelse af fortrolige oplysninger i strid med de regler, der her er lagt op til, så er der tale om et brud på tavshedspligten, der, som det også fremgår af